

Mandag den 17.03.2008 – Luang Prabang (Laos).

Tidligt op, få pakket det sidste og ned og checke ud. Der står to morgenmadspakker til os, som vi spiser det meste af i receptionen. Endnu en overskyet dag.

Klokken 6 kommer vor chauffør som aftalt, og vi bliver kørt i lufthavnen.

I lufthavnen får vi noget kaffe, før vi oser lidt rundt for at få tiden til at gå. Flyet til Luang Prabang letter 10 minutter før planlagt, og turen går uden de store problemer (hvad vi ved af).

Vi lander i lufthavnen, der er meget lille af en international lufthavn. Indenfor går turen først over for at få lavet visum. Vi har udfyldt blanketterne hjemmefra, og vi kommer derfor forholdsvis langt frem i køen. Heldigvis, for det tager rimelig lang tid for dem at checke de udfyldte papirer med passet, det vedlagte billede og deres eget papirarbejde. Herefter går turen over i luge nr. 2, hvor man skal betale og får udleveret sit pas med visum.

Videre gennem paskontrollen, der også er rimelig grundig, før man kan gå til bagagebåndet, hvor ens bagage er taget (eller rettere sagt smidt) af. Alt dette foregår i et forholdsvis begrænset rum vel på et par hundrede kvadratmeter.

Videre gennem kontrollen, hvor vi får checket, om vi har taget den rigtige bagage, før vi ret hurtigt møder vor chauffør, der skal køre os de 10-15 minutter ind til selve byen.

Luang Prabang var indtil 1975 kongebyen i Laos, og byen har ud over kongeslottet en del utrolig flotte buddhistiske templer, og der er mange munke i byen (både på netcaféerne og på gaderne). Byen har ud over ovennævnte bygninger også mange velbevarede huse fra den franske kolonitid og blev i 1995 føjet til Unesco's liste over verdens kulturarv, og der er foreløbigt føjet mere end 500 bygningsværker i byen på fredningslisten. Desuden bliver byen betalt for ikke at opføre hotelkomplekser men at benytte de eksisterende bygninger. I bymidten er kørsel med store (turist)busser desuden forbudt.

Byen ligger, hvor Khan-floden løber ud i Mekong. Selve bymidten ligger på en tange med den ene flod på den ene side og den anden på den anden side men rimeligt højt over begge.

Vejret i Luang Prabang er noget bedre end det, som vi har haft den sidste gode uges tid i Vietnam. Her er sol og formentlig 26-28 grader.

Førstehåndsindtrykket af Luang Prabang er, at der virker som om, at der er bygget meget op omkring turismen, men der virker ikke overfyldt på nogen som helst måde. Tempoet virker meget stille og roligt i byen. Trafikken er meget mere behersket end i Vietnam. Trafikkulturen er mere som i Danmark, hvor man holder tilbage for hinanden og IKKE bruger hornet.

Der er en del tuc-tuc'er, der er en knallert med et overdækket lad med sæder, hvor der kan sidde 6-8 personer. Desuden er der selvfølgelig nogle turbåde på Mekong samt et hav af tur-bureauer på hovedgaden. Lokalbefolkningen ænses ikke rigtigt de fremmede, da de er vant til dem. Blandt turisterne ses flere hippier, der åbenbart blev glemt her i 1968.

Efter at have meldt vor ankomst på hotellet går vi en tur ud i byen for at veksle lidt penge (1 dansk krone er ca. 1.800 kip), selv om man her lige som i Vietnam lige så godt kan benytte dollars som den lokale valuta.

Vi får os noget tidlig frokost, da vi har været tidligt oppe og først kan få vort værelse kl. 12.

Vi bor på et meget lækkert hotel (Les 3 Nagas), der er i en bygning fra den franske kolonitid. Vi har et ret stort værelse med himmelseng, stort badeværelse og en privat terrasse på 15-20 kvadratmeter lige ud til den udendørsdel af restauranten/baren men skærmet af. Vi kan få privat servering, hvis vi ikke ønsker at blande os med pøblen ☺

Efter at have taget vort værelse i øjesyn går vi en tur ned til Khan-floden, som vi går langs med. På et tidspunkt kommer vi til lige før udløbet til Mekong, hvor der er nogle klipper i floden og en træbro over. Her sidder der munke på land, mens børnene bader i den forholdsvis strømfyldte flod, hvor de springer fra klipperne. Området omkring floderne er rimelig grønt med træer samt skovfyldte bjerge.

Vi går tilbage op i byen, hvor vi bliver præjet af en bådfører, der vil have os med på en tur. Da hans engelsk er rimelig godt, og prisen også er til at forstå, aftaler vi med ham, at vi kommer ned til hans båd i morgen kl. 9.

Vi falder over et utroligt flot tempel (Vat Xieng Thong), der er utrolig flot dekoreret med mosaikker samt forgyldte relieffer. På tempelområdet er der også bygninger, hvor der bor munke.

På vej tilbage ad Mekong-promenaden falder vi over et sted, hvor vi kan få et par øl og sidde og kigge ud over Mekong-floden og livet der. Det er rigtig smukt. Bag bjergene på den anden side af floden kan vi høre, at det tordner. Det mest bekymrende er dog de gadehandlere, der begynder at fjerne deres malerier midt på eftermiddagen. Vinden begynder at tage til, og pludselig går det helt amok. Parasollerne kan ikke stå for presset og bøjer, mens hele palmeblade knækker af og lægger sig i gaden. Vi prøver at hjælpe de stakkels ejere af stedet med at få tingene af vejen. Da det meste er sikret, begynder Bendt at filme løjerne men må opgive, da han bliver ramt i øjet af en pind eller stilken fra et stort blad. Tilbage til hotellet i en fart, mens det også begynder at regne lidt. Øjet løber i vand og bliver helt rødt. Vi taler lidt om at prøve at få fat på en læge, da Susan mener, at der er en ridse på øjet. Vi vælger dog at se tiden an en times tid, og da den tid er gået, så synes Bendt ikke, at der er nogen grund til at gøre et større nummer ud af dette.

Imens vi sidder på vor overdækkede terrasse og nyder vejret samt bander Tele2 og deres nye web-mail langt væk.

Nå, vi går nok ikke glip af nogle vigtige mails ☺

Ved aftenstid begiver vi os ud i byen. Da man i Laos er endnu mere restriktive omkring bare ben og arme end i Vietnam, så vil Susan gerne have en lang nederdel af den lokale slags. Den slags kan der godt gå noget tid med, før det ender op med tre nye stykker beklædning til fruentimmeret. I Laos er det heller ikke velset, at man holder i hånd på gaden og kysseri er utopi.

Videre ned ad gaden, hvor aftenmarkedet nu er godt i gang. Vi finder en lokal restaurant og bestiller et par faste menuer. Vi starter med en fremragende suppe, men resten er ikke værd at skrive om og slet ikke den lokale vin, der smager (og ligner) som vodka med Red Bull.

Efter maden finder vi et sted at købe noget vand, før vi går af vejen langs Mekong-floden tilbage til hotellet. På vejen tilbage kommer der lige 10 minutter igen med torden og lyn.